

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **TV PRODUCTS CZ, s.r.o.**, se sídlem Praha 1, Rybná 669/4, IČ: 26061333, zast. JUDr. Stanislavem Flaškou, advokátem se sídlem České Budějovice, U Černé věže 3, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.1.2011, č.j. ČOI 101746/10/O100/1000/10/11/Ši/Št, sp.zn. ČOI 72737/10/1000,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004Sb., správní řád (dále jen správní řád) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a Hl. města Prahy (dále též ČOI), ze dne 3.11.2010, č.j. ČOI 89812/10/1000/10/1427/, kterým mu byla uložena pokuta ve výši 3000,-Kč pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. i) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen zákon o ochraně spotřebitele), v návaznosti na § 13 zákona o ochraně spotřebitele, a v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu uloženo uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč ve smyslu § 6 vyhl. č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám a o výši paušální částky nákladů řízení v platném znění.

Žalobce v úvodu žaloby odmítl tvrzení žalovaného, že by jako prodávající neinformoval spotřebitele podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele a dopustil se tak správního deliktu.

Dle názoru žalobce je mu v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů nesprávně vytýkáno, že v reklamačním řádu v části označené „I. Obecné podmínky“ v odstavci s názvem „Povinnosti kupujícího“ uvedl, že: *„Kupující je ve vlastním zájmu povinen bezprostředně po dodání zboží toto prohlédnout a bez zbytečných odkladů informovat prodejce o případných zjištěných závadách, a to nejlépe na naše zákaznické centrum- telefon ...Pokud tak neučiní, vystavuje se nebezpečí, že mu pozdější případná reklamace nebude uznána.“*, i když toto zjištění nebylo předmětem kontroly provedené dne 20.7.2010, neboť nebylo obsahem kontrolního protokolu. Tvrdil, že v již zahájeném řízení nelze ze strany správního orgánu rozšiřovat jeho předmět, správní orgán je vázán výsledky provedené kontroly. Dále uvedl, že je nepochybné, že prvním úkonem v řízení nebyl platební příkaz, když jeho vydání předcházela zmiňovaná kontrola.

Žalobce nesouhlasil s tím, že by porušil § 13 zákona o ochraně spotřebitele tím, že v reklamačním řádu v části označené „IV. Uplatnění reklamace v záruční lhůtě“ v bodě 6 uvedl: *„Nárok na uplatnění záruk zaniká v těchto případech: poškození zboží při přepravě a tyto škody je nutné řešit s přepravcem“*. Namítal, že výše uvedená část reklamačního řádu byla vytržena z kontextu a vzhledem k tomu, že kontrolní orgán měl celý text reklamačního řádu k dispozici, mohl si ověřit, že problematice informování spotřebitelů o reklamacích věnuje celou část III. a IV. reklamačního řádu. Dále žalobce odmítl hodnocení žalovaného, že by byl text informací požadovaných zákonem rozptýlen na různých místech reklamačního řádu. Zákonem uloženou povinnost splnil ve dvou po sobě jdoucích částech reklamačního řádu, a sice v části III. a IV. Snaha žalobce o ucelené informace je jednoznačně patrná. Navíc je sporné ustanovení až na samém konci části IV. Zákazník se tak při čtení textu seznámí se všemi zákonem danými informacemi a teprve poté je nad rámec informován o postupu při poškození zboží během přepravy.

Za významné považoval, že se rozhodující správní orgány dostatečně nevypořádaly s jeho argumentací ve smyslu rozlišování pojmů vada zboží a škoda na zboží. Shora uvedeným ustanovením, týkajícím se zániku nároku na uplatnění záruky, žalobce nad rámec svých povinností pouze informuje o tom, že pokud při přepravě dojde k poškození zboží, nebude se na takovéto zboží vztahovat záruka za vady zboží a škodu bude nutné řešit s dopravcem, neboť dojde-li k poškození zboží při přepravě, pak se zcela jistě nejedná o vadu zboží podle § 619 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen občanský zákoník). V daném případě se nejedná ani o ujednání mezi prodávajícím a kupujícím ve smyslu § 627 odst. 3 občanského zákoníku, na poškození nedopadá ani § 616 občanského zákoníku, jelikož poškozením vznikne vztah mezi poškozeným a škůdcem.

Závěrem žalobce uvedl, že jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nesprávná a uložení pokuty je neopodstatněné, neboť z jeho strany nedošlo k porušení § 13 zákona o ochraně spotřebitele, jelikož řádně splnil zákonem mu uloženou povinnost řádně informovat zákazníky o rozsahu, podmínkách o způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, včetně podmínek uplatnění v rozporu s kupní smlouvou.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ, že by soud nepřisvědčil jeho argumentům, navrhl, aby byla uložená pokuta snížena nebo aby bylo od jejího uložení upuštěno.

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný argumentoval obdobě jako v odůvodnění svého rozhodnutí.

K námitce žalobce, že zahájené správní řízení mělo řešit pouze skutková zjištění podle kontrolního protokolu, žalovaný konstatoval, že na zákonnost a správnost napadených rozhodnutí nemůže mít vliv skutečnost, že správní orgán I. stupně v příkazu, a následně i v rozhodnutí, uvedl ustanovení reklamačního řádu, ve kterém shledává porušení podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele, a které oznámení o zahájení kontroly neobsahuje. Správní orgán musí při rozhodování vycházet ze skutečného stavu věci, tj. z reklamačního řádu uvedeného v internetové adrese dne 20.7.2010. Správní řízení bylo zahájeno až vydáním, resp. doručením, písemného příkazu ze dne 17.9.2010, ve kterém byl předmět řízení jednoznačně určen a z něhož bylo zřejmé, jaké jednání žalobce bude posuzováno. Názor žalobce, že došlo k zahájení řízení v okamžiku doručení kontrolního protokolu, je tak mylný.

K námitce týkající se části IV. bodu 6) reklamačního řádu žalovaný předně uvedl, že je žalobce sankcionován za to, že spotřebitele řádně neinformoval o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, včetně podmínek uplatnění rozporu s kupní smlouvou a nikoliv za to, že spotřebitele neinformuje o reklamaci. Dále konstatoval, že žalobce odpovídá za vady, které případně vzniknou poškozením zboží v průběhu přepravy, a nemůže se dané objektivní odpovědnosti zprostit odkazem na smluvního přepravce, neboť kupující není v daném případě s přepravcem v žádném závazkovém ani odpovědnostním vztahu. Zabezpečení zboží pro přepravu je záležitostí žalobce, a to, zda tak žalobce učiní prostřednictvím smluvního přepravce či nikoliv, není v daném případě relevantní. Pokud tedy žalobce poruší svou povinnost odevzdat věc ve shodě s kupní smlouvou, bez ohledu na zavinění a má zboží vady, uplatní se práva z odpovědnosti za vady a nikoliv za škodu, jak uvádí žalobce. Podle žalovaného zjistil správní orgán I. stupně skutečný stav bez důvodných pochybností a postihl veškeré rozhodné okolnosti, jak ve prospěch, tak v neprospěch žalobce. Správní rozhodnutí obou stupňů jsou zákonná a posouzení právní otázky bylo správné.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel následující právní úpravy:

Podle § 13 téhož zákona o ochraně spotřebitele v rozhodném znění je prodávající povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, včetně podmínek uplatnění rozporu s kupní smlouvou spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit, a o provádění záručních oprav.

Podle § 24 odst. 7 písm. i) téhož zákona se prodávající dopustí správního deliktu tím, že neinformuje spotřebitele dle § 13.

Podle odst. 9 písm. b) téhož zákonného ustanovení se za správní delikt uvedený v § 24 odst. 7 písm. i) uloží pokuta do 3,000.000,-Kč.

Podle § 150 odst. 1, 2 správního řádu v rozhodném znění věty druhé může správní orgán vydat příkaz, považuje-li skutkové zjištění za dostatečné; vydání příkazu může být

prvním úkonem v řízení. (2) V řízení o vydání příkazu může být jediným podkladem kontrolní protokol pořízený podle zvláštního zákona tímž správním orgánem, který je věcně a místně příslušný ke správnímu řízení navazujícímu na kontrolní zjišťování, pokud protokol pořizoval ten, kdo může být oprávněnou úřední osobou, a pokud se kontrolovaný seznámil s obsahem protokolu nebo byl k seznámení se s obsahem protokolu řádně vyzván, popřípadě pokud byly v souladu se zákonem vyřízeny námitky kontrolovaného proti obsahu protokolu a pokud o obsahu protokolu nejsou pochybnosti ani z jiného důvodu.

Podle § 616 odst. 1, 3 občanského zákoníku v rozhodném znění prodávající odpovídá kupujícímu za to, že prodávaná věc je při převzetí kupujícím ve shodě s kupní smlouvou, zejména, že je bez vad. (3) V případě, že věc při převzetí kupujícím není ve shodě s kupní smlouvou, má kupující právo na to, aby prodávající bezplatně a bez zbytečného odkladu věc uvedl do stavu odpovídajícího kupní smlouvě, a to podle požadavku kupujícího buď výměnou věci, nebo její opravou; není-li takový postup možný, může kupující požadovat přiměřenou slevu z ceny věci nebo od smlouvy odstoupit. To neplatí, pokud kupující před převzetím věci o rozporu s kupní smlouvou věděl nebo rozpor s kupní smlouvou sám způsobil.

Podle § 627 odst. 3 téhož zákona jsou neplatná jakákoliv ujednání mezi prodávajícím a kupujícím, uzavřená před uplatněním práva z odpovědnosti za vadu prodané věci, pokud by v jejich důsledku toto právo zaniklo nebo bylo omezeno.

Žalobce předně namítal, že obsahem kontrolního protokolu ze dne 20.7.2010 nebylo zjištění, týkající se části reklamačního řádu, označené jako „I. Obecné podmínky“, a tudíž nemělo být ani předmětem řízení. Dle žalobce nebyl vydán příkaz prvním úkonem v řízení, když jeho vydání předcházela zmiňovaná kontrola a ve správním řízení tak měl správní orgán I. stupně řešit pouze skutková zjištění dle kontrolního protokolu.

Žalobní námitka není důvodná. Podle obsahu spisového materiálu zahájila ČOI dne 20.7.2010 na základě podnětu spotřebitele č. 46299-10-10, tj. z moci úřední, kontrolu žalobce, jejímž předmětem byla kontrola poskytování informací o žalobci jako prodávajícím, seznámení s cenou výrobků, ale zejména kontrola reklamačního řádu internetového obchodu žalobce na adrese www.tvproducts.cz. O jejím průběhu pořídila ČOI kontrolní protokol, s jehož obsahem byl žalobce seznámen (dne 20.7.2010), uplatnil proti němu námitky (dne 2.8.2010), o nichž bylo zákonem stanoveným postupem rozhodnuto (dne 11.8.2010, č.j. ČOI 58704/10/1000). Na základě kontrolního protokolu byl vydán příkaz podle § 150 odst. 1,2 správního řádu (ze dne 17.9.2010, č.j. 10/1427/10P/34, ČOI 72737/10/1000), který byl podáním odporu žalobcem (ze dne 29.9.2010) zrušen, následně bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, a po podaném odvolání (ze dne 29.11.2010) i žalobou napadené rozhodnutí.

Při posouzení námítky soud vyšel ze shora citovaného ust. § 150 odst. 1,2 správního řádu, podle kterého, pokud považuje správní orgán v řízení z moci úřední skutkové zjištění za dostatečné, může vydat písemný příkaz, kterým uloží povinnost. Vydání příkazu může být prvním úkonem v řízení. Jediným podkladem pro vydání příkazu může být kontrolní protokol, který byl pořízen dle zvláštního zákona tímž správním orgánem, jenž je věcně a místně příslušný ke správnímu řízení navazujícímu na kontrolní zjišťování, pokud protokol pořizoval ten, kdo může být oprávněnou úřední osobou a pokud se kontrolovaný seznámil s obsahem protokolu nebo byl k seznámení se s obsahem protokolu řádně vyzván, popřípadě pokud byly v souladu se zákonem vyřízeny námitky kontrolovaného proti obsahu protokolu a pokud o obsahu protokolu nejsou pochybnosti ani z jiného důvodu.

Soud má za zjištěné, že byl kontrolní protokol pořízen správním orgánem, jenž byl věcně a místně příslušný ke správnímu řízení navazujícímu na kontrolní zjišťování a byl pořízen oprávněnou úřední osobou, žalobce proti tomu ostatně nic nenamítal. Žalobce se seznámil s obsahem protokolu, jeho námitky proti obsahu kontrolního protokolu byly vyřízeny v souladu se zákonem a soud nemá o obsahu protokolu žádné pochybnosti.

Nespornou je i skutečnost, že měl správní orgán I. stupně při svém rozhodování k dispozici celé znění reklamačního řádu, uvedeného na internetové adrese žalobce ke dni kontroly, tj. k 20.7.2010, a vycházel tak ze skutečného stavu věci.

Dle názoru soudu se v daném případě nejedná o rozšíření předmětu zahájeného řízení, i když obsahem kontrolního protokolu nebyla zjištěna uvedená v písemném příkazu podle § 150 odst. 1,2 správního řádu, neboť podmínky pro jeho vydání byly splněny. Správní řízení bylo zahájeno prvním úkonem v řízení - vydáním příkazu, v němž je předmět řízení jednoznačně určen. Správní orgán I. stupně nepochybil, pokud vyšel ze skutečného stavu věci, tj. reklamačního řádu žalobce uvedeného na shora zmíněné internetové adrese ke dni kontroly 20.7.2010.

Dále žalobce namítal, že pokud v části IV v bodě 6) reklamačního řádu uvádí, že *„Nárok na uplatnění záruk zaniká v těchto případech: poškození zboží při přepravě a tyto škody je nutné řešit s přepravníkem“*, neporušuje tím § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Odmítl tak závěr kontroly, že spotřebitele řádně neinformuje o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, včetně podmínek uplatnění rozporu s kupní smlouvou spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit, a o provádění záručních oprav. Odmítl hodnocení žalovaného, že by byl text informací požadovaných zákonem rozptýlen na různých místech reklamačního řádu. Zákonem uloženou povinnost splnil ve dvou po sobě jdoucích částech reklamačního řádu, a sice v části III. a IV. Snaha žalobce o ucelené informace je jednoznačně patrná. Navíc je sporné ustanovení až na samém konci části IV. Zákazník se tak při čtení textu seznámí se všemi zákonem danými informacemi a teprve poté je nad rámec informován o postupu při poškození zboží během přepravy.

Soud ani tuto námitku nepovažuje za opodstatněnou. Podle § 616 odst. 1 občanského zákoníku odpovídá prodávající kupujícímu za to, že prodávaná věc je při převzetí kupujícím ve shodě s kupní smlouvou a zejména bez vad. Prodávající by se své odpovědnosti mohl zprostit podle § 616 odst. 3 občanského zákoníku pouze tehdy, pokud by kupující před převzetím věci o rozporu s kupní smlouvou věděl nebo rozpor s kupní smlouvou sám způsobil. Není tedy možné, aby se prodávající zbavil své odpovědnosti odkazem na dopravce, neboť je to právě prodávající, kdo odpovídá kupujícímu. Navíc soud uvádí, že podle § 627 občanského zákoníku jsou neplatná jakákoliv ujednání mezi prodávajícím a kupujícím, uzavřená před uplatněním práva z odpovědnosti za vady prodané věci, pokud by v jejich důsledku toto právo zaniklo nebo bylo omezeno. Soud tak nepřisvědčil tvrzení žalobce, že se uvedené ustanovení reklamačního řádu nevztahuje na uplatnění odpovědnosti za vady, ale na uplatnění odpovědnosti za škodu, neboť daným ustanovením se má spotřebitel řídit ve chvíli, kdy je na první pohled zřejmé, že k poškození došlo při přepravě (např. poškozený obal) a je zjevné, že se nejedná o vadu zboží. Pokud by např. došlo k poškození zboží při přepravě a obal by nebyl porušen, nemůže spotřebitel vědět, že je zboží poškozené a vztahuje se na něj klasická záruční doba. Navíc situace, kdy dojde k poškození obalu při přepravě, je řešena v bodě V. reklamačního řádu. Dle názoru soudu je ustanovení části IV. bodu 6) v rozporu s § 13 zákona o ochraně spotřebitele, neboť informaci o podmínkách uplatnění práv z odpovědnosti za vady, obsaženou v tomto ustanovení reklamačního řádu žalobce, nelze z uvedených důvodů považovat za řádnou.

K žalobcovu nesouhlasu s tvrzením žalovaného, že neinformoval spotřebitele dle § 13 zákona o ochraně spotřebitele, soud uvádí, že žalobce není v daném případě sankcionován za to, že by vůbec neinformoval spotřebitele dle § 13 zákona o ochraně spotřebitele, ale za to, že jej dle tohoto ustanovení neinformuje řádně. Neobstojí ani obrana žalobce, že zákonem

uloženou povinnost podle § 13 plní s tím, že sporné ustanovení je až na samém konci části IV., podstatné je, že daným ustanovením neinformuje spotřebitele *řádně*.

Soud se neztotožnil ani s názorem žalobce, že se správní orgány obou stupňů dostatečně nevypořádaly s jeho argumentací ve smyslu rozlišování pojmů vada zboží a škoda na zboží, neboť opak je pravdou. Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, je v nich jednoznačně uvedeno, že byla podrobně a přiléhavě vypořádány všechna tvrzení žalobce, týkajícími se ustanovení části IV bodu 6) reklamačního řádu v souvislosti s rozlišením pojmů odpovědnosti za vady zboží a odpovědnosti za škodu na zboží. Žalovaný k tomu poukázal na větu z reklamačního řádu žalobce: „*Nárok na uplatnění záruky zaniká v těchto případech: poškozením zboží při přepravě a tyto škody je nutné řešit s dopravcem při převzetí*“. Soud plně přisvědčuje žalovanému, že se citované ustanovení vztahuje na uplatnění odpovědnosti za vady zboží nejen tím, že je uvedena v bodu IV. REKLAMAČNÍHO ŘÁDU TV PRODUCTS CZ s.r.o. nazvaném UPLATNĚNÍ REKLAMACE V ZÁRUČNÍ LHÚTĚ, ale i tím, že spotřebitel nemá povinnost zjišťovat, kdy a kým při doručování zboží došlo k jeho poškození. Jak již bylo uvedeno shora, pokud není obal zásilky zvenčí poškozen, nedozví se spotřebitel, zda je poškozen její předmět. Spotřebitel není povinen zjišťovat, co a kdy se stalo, rozhodné je, že věc není bez vad v době převzetí zboží. Žalobce tak neinformoval spotřebitele řádně o podmínkách uplatnění práv z odpovědnosti za vady výrobků, neboť zkracoval jeho zákonnou lhůtu k podání reklamace. Soud pro úplnost dodává, že žalovaný přisvědčil stanovisku žalobce, že je třeba rozlišovat pojmy odpovědnosti za vady zboží a odpovědnosti za škodu, je to však právě žalobce, kdo tak nečiní v souladu se zákonem.

Soud rovněž nevyhověl návrhu žalobce na moderaci ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že nebyly splněny zákonné podmínky pro upuštění od potrestání nebo snížení trestu. Je tomu tak proto, že skutkový stav, z něhož správní orgán vyšel, správní orgán zhodnotil v souladu se zákonem a učinil z něj věcně správné a zákonné závěry o tom, že žalobce porušil shora citovaná § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Při rozhodování o výši sankce správní orgán správně přihlédl ke způsobu spáchání správního deliktu, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Ve způsobu spáchání žalovaný nespátřil žádné přitěžující ani polehčující okolnosti. Pokuta ve výši 3000,-Kč byla uložena v rámci sazby do 3 000 000,-Kč a podle skutkového stavu a dle stanoviska soudu zcela odpovídá hlediskům pro ukládání pokuty dle § 24 odst. 9 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele za spáchání správního deliktu ve smyslu § 24 odst. 7 písm. i) zákona o ochraně spotřebitele. Soud proto důvody pro moderaci neshledal.

Soud proto nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 29.ledna 2015

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková